

Úvod ▶ Články ▶ Jasně nejasné

Jasně nejasné

Hodnocení uživatelů: 0 / 5

Hodnoťte prosím

Volby 5

Hodnotit

Cílem tohoto článku je poukázat na nezbytnou nutnost naučit se určovat, pro koho je určena informace, o které se dozvíme, která k nám přijde. Dále je nutné naučit se rozeznávat vertikální a horizontální růst naší osobnosti. Ve výsledku by jsme pak měli být schopni správně určovat typ informace ve smyslu, pro koho je určena. Zhodnocením sebe samého bychom měli dojít k poznání, zda-li „jdeme“ směrem, který jsme si zvolili. Tato zdánlivě jasná tematika se ukazuje v konečném důsledku jako nepochopená a přehlížená. Výsledkem pak je, řekněme, arogance moci v tom horším případě. Jedinci znalí určité oblasti se pak projevují pyšně ve svých komentářích k článkům. Lehčí variantou jsou pak jedinci, kteří se o problematice někde dočetli a zapomněli na praxi.

(Budeme vycházet z předpokladu, že informace, kterou jsme se dozvěděli není cílenou lží).

A hned v úvodu si položíme následující otázku

Věříme na Ježíška a Mikuláše s čertem?

Odpověď bude pravděpodobně, že asi ne.

Druhá otázka: proč nevěříme na Ježíška...?

Odpověď třeba bude, že přece již víme, že Ježíšek s Mikulášem a čertem neexistují, a Ježíška děláme ve většině my rodiče a Mikuláše s čertem třeba příbuzní.

Nyní se zeptejte dítěte, řekněme ve věku tří let. (Budeme vycházet z předpokladu, že není zformováno televizními pořady a okolními dětmi. Od malička jsme děti učili věřit na Ježíška, Mikuláše a čerta).

Tak vám odpoví ve smyslu, že na Ježíška, Mikuláše a čerta věří. Ježíšek mu přece donesl dárky pod stromečkem. Čerta s Mikulášem viděl na vlastní oči. (Zde se asi rozpovídá o tom, jak se čerta bál, protože byl škaředý a ještě k tomu řinčel řetězem, a jak Mikuláš byl hodný a dál mu tolik mlstot.)

Další příklad

Nyní, pokud máme ve svém okolí dítě tak okolo pěti let, ukažme mu napsané nelineární rovnice. Zeptejme se, ať nám poví, co to je. Pravděpodobně nám odpoví něco ve smyslu, že to jsou podivně napsaná písmenka. Ukážeme-li tyto rovnice středoškolákovi, tak nám řekne, co to je.

Nyní si znovu přečtete tyto příklady a důsledně se zamyslete nad různými odpověďmi k dané informaci. Uvědomíme si, proč jsou odpovědi takové, jaké jsou. Když si uvědomíte ten rozdíl v uvedených případech, tak jste udělali nevědomé rozškátulkování informací, pro koho jsou

určené, aby měly smysl.

Pro tříleté dítě byl Ježíšek ... skutečný, protože měl pouze informace od rodičů, kteří ho takto vychovávali. Pro nás je to vymyšlená postava, protože Ježíška, Mikuláše ... děláme sami.

Nelineární rovnice pro pětileté dítě jsou pouze zajímavě uspořádané písmenka (nikdo mu nevysvětlil, co ve skutečnosti jsou). Pro středoškoláka je to matematický příklad (již mu je někdo ukázal a vysvětlil).

A nyní se dostáváme k tomu nejdůležitějšímu

Jakoukoliv informaci, kterou se dozvíme/obdržíme, je nutno okamžitě si zařadit a vyhodnotit, pro koho je určena, resp. zařadit si ji do jedné ze škatulek, které jsme si postupně vytvořili.

Jedině toto zatřídění informací nám zabrání, abychom:

- a. si hráli na brouka pytlíka (Ježíšek přece není, to jsme my rodiče...)
- b. nezabředli do řešení problému, jak dokázat, že Ježíšek skutečně není, ...

Tím zamezíme plýtváním se svým časem a hlavně energií a můžeme se takto věnovat otázkám, na které skutečně musíme najít odpovědi.

Ještě důležitějším faktem je, že nás toto rozškatulkování naučí větší toleranci a samozřejmě o krocení ega ani nemluvě. (Já vím jaká je skutečnost, heč? nebo opačná reakce Co je to za blábol/nesmysl? ...)

Postupně si takto začneme uvědomovat, že všechny informace jsou pravdivé, jen je důležité si uvědomit, pro kterou skupinu (škatulku) jsou určeny. Pochopíme nejen význam těchto informací, ale i význam **těchto informací-pastí na jedince?** Jako pastí na jedince, kteří pro uspokojení svého ega řeší naprosto zbytečně tuto problematiku. Ve skutečnosti znají naprosto přesně odpovědi – jsou skutečně znalí (jako my v případě Ježíška). Místo toho, aby řešili problémy, které mají řešit, tak řeší již pro ně dávno vyřešenou a jasnou věc. (Samozřejmě, vycházíme z předpokladu, že nebyli požádáni o zodpovězení otázky).

Nejznáze si lze tuto problematiku uvědomovat ve svém okolí. Pak je již pouze otázkou času a chtění si uvědomovat svůj vlastní stav. S překvapením zjistíme že i my máme snahu řešit problematiku Ježíška a nikoliv problémy, které se nás skutečně týkají a které máme řešit.

Zvláštní pozornost si pak zaslouhují informace, které začleníme do škatulky sci-fi, výplod chorého mozku apod. Tyto informace jsou v mnoha případech pro nás klíčové, protože nás mohou posunout o značný kus v našem poznání. Především na jinou úroveň nebo též kvalitu poznání.

(pokusíme se vysvětlit dále)

Nyní zpět k informacím, jež jsme začlenili do uvedených škatulek

Doporučujeme znova si tyto informace přečíst a **naprosto nezaujatě si připustit**, že by na

tom mohlo něco být. Následujícím krokem by pak mělo být snažit se vypátrat ještě další informace, které hovoří o této problematice, a velmi pozorně si je přečíst.

Najednou si uvědomíme, že informace, které jsme měli doteď, jsou sice pravdivé, ale z pohledu sci-fi, chorého mozku to vypadá, že je to poněkud jinak. V této chvíli, kdy si toto uvědomíme a akceptujeme danou skutečnost (např. že Ježíšek skutečně není), zjistíme, že na tuto problematiku máme úplně jiný pohled, a vyplynou nám z toho úplně jiné závěry.

Naše poznání se dostalo na jinou vyšší úroveň (uvědomili jsme si, že Ježíška děláme my a děti učíme věřit v Ježíška z tohoto a z tohoto důvodu). Což jako tříleté dítě jsme nevěděli.

Tento posun je námi označován jako vertikální poznání na rozdíl od horizontálního, které jen rozšiřuje naše poznání v dané oblasti.

Problematika vertikálního a horizontálního poznání

Vertikální poznání

Je takové poznání, které nám umožní poznat nové souvislosti a zpětně začlenit naše současné vědomosti do celkového rámce v širších souvislostech. (Budeme-li se držet našeho příkladu, tak ve třech letech jsme věřili na Ježíška proto, že jsme pod stromečkem našli dárky, a rodiče nám říkali, že to je od Ježíška. Nyní nám rodiče sdělili, že Ježíšek již není, a dárky pod stromeček dávají oni a dělali to proto, že chtěli, ať se máme na co těšit a zároveň proto, abychom byli hodní apod.)

Horizontální poznání

Je takové poznání, kdy zjistíme, že kromě Ježíška ještě nosí dárky Santa Claus. Čili rozšířili jsme si informace o problematice, která nemění náš pohled na věc (stále věříme na Ježíška, ale už víme, že dárky může nosit i Santa).

Opět si velice pozorně znovu přečtěme a ujasněme rozdíly.

Pokud to plně pochopíme, umožní nám to uvědomit si propastný rozdíl mezi vertikálním a horizontálním poznáním.

Dovolíme si tvrdit, že toto uvědomění si těchto faktů, jež jsme se pokusili vysvětlit, je alfou-omegou pro stanovení si své vlastní úrovně poznání a uvědomění si, zda-li jsme se náhodou nedostali někam úplně jinam, než jsme si zvolili/chtěli.

Znova zdůrazňujeme, že ať se nám jeví tato problematika jasná jak pravý křišťál, ve skutečnosti je tomu naopak. Pozorně sledujme okolí a především sebe a budeme se skutečně divit, že ač je to na první pohled jasné, uvědomíme si z hrůzou že, je jasné, že je to naprosto nejasné...

Je pozoruhodné u jedinců, kteří se dostali na úroveň jakékoliv škatulky, kde se začali rozvíjet horizontálně, získali sice fenomenální znalosti v této úrovni, ale většinou jsou naprosto nepřístupní možnosti, že jejich vědomosti jsou sice pravdivé, ale že existuje vyšší forma, která

by je přinutila opustit tuto škatulku a začít se učit znova.

Celkem jasné je to např. u postoje vědců k problematice vývoje lidského druhu apod. O to horší je to pak u jedinců s duchovním zaměřením, neboť zde jsou tzv. hmotné důkazy stěží prokazatelné, a jedině, na co lze poukázat, jsou vesměs nepřímé důkazy, které lze vždy vysvětlit i postojem, který zaujímá daný jedinec. Pokud to není náhodou možné, dochází ke klasické argumentaci typu: co mi budeš vykládat, já už mám za sebou třicet, padesát, sto let a tobě ještě teče mléko po bradě nebo co já jsem už dokázal, co ty apod.

Hodně trpělivosti v praktické aplikaci přeji

Eva a Josef